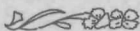


trdna vera sta ga ohranila v velikem trpljenju, ki ga je moral prestati ta mali narod. Blagoslovi ga, o Gospod, ohrani ga in daj, da bo ohranil sveto vero, trdno in neomajano, daj, da bo sreča prebivala v naši domovini, sreča, ki izvira iz trdne vere, močnega zaupanja, vroče ljubezni do Tebe in mirne vesti. Daj, da bodo tudi enkrat peli našemu narodu zvonovi tako zmagoslavno, kot pojejo danes, in da bodo tudi njega klicali v nebesa.

Bogumil Gorenjko.



Do Jordana in Nila.

(Nadaljevanje.)

Potem ko smo si ogledali vsaj poglavitne znamenitosti svetega mesta Jeruzalema, naj vas zdaj popeljem v jeruzalemsko okolico: na kraje ki so vam znani iz svetopisemskih zgodb.

Krenimo najprej iz Jeruzalema proti zahodu po široki cesti! Seveda si ne smete misliti palestinskih cest takih, kot so n. pr. naše, ki so nekatere gladke in ravne kot miza. Ampak predstavite si — kadar govorim o veliki cesti — že še široko, toda razdrto cesto — kot so n. pr. naši hribovski kolovozi. Toda cesta, na katero zdaj krenemo, ni ravno med najslabšimi; vendar ga pa nima para med našimi. Ko korakamo po tej nalahko napeti cesti kaki dve uri, se nagnemo v položnem klancu navzdol, in pred nami se pokaže prijazna dolinica, nekake gorske neške. Skoro največ zelenja bodisi drevja ali sočivja, smo dobili v tem kraju, ki ga zadostno napaja bister potoček, izvirajoč v kotu dolinice. Nazivajo ga Marijin studenec. Že ime „Marijin studenec“ nam naznanja, da je ta kraj v zvezi z Marijo. In res je bila Marija tu nekaj mesecev, ko je prišla obiskat svojo teto Elizabeto. „Ain Kârim“ se imenuje danes ta kraj, in je bil domovina duhovnika Caharije in njegovega sina Janeza Krstnika. Od tu je hodil Caharija, kadar je prišla vrsta nanj, zažigat kadilo v tempelj Gospodov v Jeruzalem. Znano vam je, da se mu je nekoč prikazal nadangel Gabriel, ki mu je obljubil sina. Imenuje naj ga Janez, in veste tudi, da Caharija tega ni hotel verjeti in da je dobil kazen. Bil je nem, dokler se ni to zgodilo.

Dve znameniti mesti se kažeta v tem kraju. Na južnem brežičku dolinice stoji cerkvena na kraju, kjer je pozdravila Elizabeta Marijo kot mater Gospodovo, ko jo je prišla obiskat iz tri dni oddaljenega Nazareta. Na onem kraju je zapela Marija ono veličastno pesem: „Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju.“ Zatopili smo se v one trenotke, ko so pevci na tem pomenljivem kraju zapeli to pesem.

„Od zdaj me bodo srečno imenovali vsi rodovi,“ je pela Marija dalje. Pač je videla v duhu tudi naš slovenski rod, ki je prihitel na ta kraj, da jo tudi tu povišuje in blagruje, kjer je ona o sebi zapela te preroške besede. V tej cerkvici se zajema tudi iz studenca, iz katerega je pila gotovo

tudi Marija. Zato smo tudi zajeli in pili in si vzeli tudi te vode s seboj za spomin na ta sveti kraj. Ob steni cerkvice kažejo skalo, v katero je vtisnjen obris malega otroka. Izročilo govori, da je tu sem skrila Elizabeta svoje dete, ko so Herodovi morilci stikali tudi po okolici betlehemski za otroki, ki še niso bili dve leti stari. Drug spominski kraj v tej dolinici je pa v lepi cerkvi, ki stoji na severni višini. Na evangelijski strani velikega oltarja se gre po nekaterih stopinjah navzdol in se pride do oltarčka, pod katerim je zapisano: „Tu je bil rojen predhodnik Gospodov.“ To je torej mesto, kjer je bil rojen sv. Janez Krstnik. Premožen mož je moral biti Caharija, da je imel dvoje hiš: eno, v kateri je obiskala Marija Elizabeto, in drugo, v kateri je bil rojen njegov sin, o katerem pravi Zveličar, da ni bil še večji rojen kot Janez Krstnik.

Oba imenovana sveta kraja sta v varstvu in oskrbi frančiškanov, ki so nas v svojem samostanu prav ljubeznivo sprejeli in nam gostoljubno postregli. Poskrbeli so tudi, da nas niso popolnoma slekli sitni in skrajno vsiljivi prodajalci spominkov. Na tako nadležne ljudi nismo naleteli več. Ni bilo dovolj, da so oskubili naše ljudi za slabo izdelane spominke na mestu samem, temveč šli so še daleč vunkaj poleg naših voz, nam usiljevali svojo robo in klicali: Eno krono! Eno krono! Kar oddahnili smo se, ko je zaostal za nami zadnji nadležnik.

V soboto popoldne pred praznikom Marijinega Imena je bilo, ko se nam je povedalo: „V Betlehem pojdemo danes na večer.“ Betlehem, koliko ljubkih slik in spominov nam stopi pred duhovno oko; kako se vzraduje naše srce, da bomo zdaj, zdaj gledali in počastili oni sveti kraj, ki nam je po božični zgodbi znan že izza časa najnežnejše naše mladosti! Pač nam je bilo vsem pri srcu kot pastircem, ko jim je naznanil angel rojstvo Gospodovo in so vzkliknili: „Pojdimo do Betlehema in pogledjmo to reč, ki nam jo je oznanil Gospod.“

Posedli smo po vozovih štirje in štirje in odrinili radostnega srca pri jafskih vratih iz Jeruzalema po cesti, po kateri smo prišli prvič v sveto mesto. Kar kadilo se je za nami, ko so drdrali vozovi z nami po klancu pod Sionom, ali pa še močnejše, kot so odskakovali vozovi, so poskakovala naša srca; saj gremo na sveto mesto toliko ljubkih spominov.

Solnce se je nagibalo k zatonu, ko smo krenili na jug proti Betlehemu. Kdo bi se ne spomnil, da sta svoj čas stopala po tem potu Jožef in Marija, da izpolnita povelje cesarjevo in se dasta popisat v mestu svojega pradede kralja Davida. Iz tega premišljevanja nas je zbudil naš vodnik in dragi nam rojak P. Benigen, ko nas je opozoril na vodnjak sv. treh Kraljev, prostor, kjer se je sv. trem Kraljem po izročilu zopet prikazala zvezda, ko so krenili od Heroda proti Betlehemu. Kraj je nekako v sredi med Jeruzalemom in Betlehemom, oddaljen dobro uro od Jeruzalema. Svet je tu valovito ravan in toliko napet, da se iz Jeruzalema ne vidi v Betlehem. Ob vodnjaku sv. treh Kraljev nam je stopil pred oči ves oni veličastni izprevod iz jutrove dežele: kralji v svoji prekrasni obleki, s svojimi služabniki, z obloženimi velblodi in z iskrimi konji. Toda iz teh tako mičnih duševnih predstav

mladih dni nas je predramil nov prizor, na katerega nas je pa opozoril naš drugi vodnik, naš — nos. Pripeljali smo se v ozračje težkega, neznosnega vzduha. Ko se oziramo, odkod ta „vonjava“, zapazimo na njivi, nekoliko od ceste, dva stegnjena osla, ki sta se parila na vročem solncu.

Jutrovec namreč poginolih živali ne zakopuje, kot je navada pri nas, temveč jih vrže kar na ulico ali poleg ceste, kjer se mrhovina pari in razkaja, dokler je ne izvoha pasja drhal in je ne obere do belih kosti. Tudi od teh dveh oslov nismo opazili drugo jutro, ko smo se vračali iz Betlehema, drugega kot okostje.

Na višini med Betlehemom in Jeruzalemom stoji katoliška naprava, bolnišnica usmiljenih bratov „Tantur“, ki je pod varstvom avstrijskega cesarja. Njen predstojnik je zdaj naš kočevski rojak P. Ansgar Hönigmann, ki nas je prijazno pogostil, in ki nam ni prav nič zameril, da smo v družbi slovenskega rojaka P. Vilibalda Belca zapeli pri tem kratkem oddihu nekaj domoljubnih slovenskih pesmi.

Kakor je bilo prijetno v družbi prijaznih in postrežljivih usmiljenih bratov, vendar nam ni bilo tu obstanka. Vleklo nas je dalje na cilj naše poti: v Betlehem.



Na cvetno nedeljo.

Slika iz minulih praznikov.



Mogočno so zvonili zvonovi, veličastno je donela njih vznesena pesem v jutranjem vzduhu. Tako trepetajoče se je zibala čez mestne hiše in priplavala je tudi na zelene njive in trate, tja na kmetiške hišice zunaj mesta in jih poljubljala, kakor poljublja mati svoje otroke . . .

Vse je vstajalo z radostnimi lici, z veselimi srci, novo življenje se je vzbujalo v teh kmetiških hišicah zunaj mesta.

„Treba se bo polagoma pripraviti. No, kdo bo torej nesel blagosloviti?“ je vprašala Resnikova mati, stopivši v izbo. Vprašajoče je pogledala na deda in na otroka, ki sta sedela ob njem.

„Jaz!“ je odgovoril ded in tista tiha zadovoljnost, ki mu je sijala iz oči, ki je ležala v vseh potezah na njegovem zgubanem licu, se mu je izlila v lahen, vesel smehljaj. Jaz bom nesel, kakor sem rekel včeraj.“

„Mama, jaz bom pa tudi nesel svojo butarico!“ se je oglasil starejši Jožek.

„Ej, in jaz moram tudi. Kaj ne, dedek, da me boste vzeli s seboj?“ je hitel Stanko in se prijel za dedovo roko.

„No, no, otroka, mirna bodita!“ je mirila mati. „Oba že ne bosta nesla; Jožek, ti boš, ki si večji, Stanko bo šel pa poleg. A glejta da bosta pridna! Sicer pa prosita deda. — Ali ju boste vzeli?“

„I seveda, seveda . . .“ se je smehljajal dedek. „Stanko, boš videl, kako bo lepo! Jožek, ti butarico, jaz pa oljko . . . He, he, lepo bo danes, bosta